

Parlamentarisme, efter hvilken man mener, at et Forslag som dette og dets Gennemførelse er passende, vistnok er den, man kalder for den mere nymodens. Det er en Parlamentarisme, en parlamentarisk Skik, som er indført, efter at vi have faaet det første fuldt parlamentariske Ministerium her i Danmark. I andre Lande, hvor de have en mere gammeldags parlamentarisme, vilde en Regering ikke gaa frem paa den Maade, som denne Regering gør i dette Tilfælde. Den vilde rimeligvis ganske simpelt ved sin Tiltrædelse gøre, hvad den kunde for at samle et saa stort Flertal om sig som vel muligt, og samle det om de gamle Krav i det Parti, af hvilket Regeringen var udgaaet. For den nuværende Regering i Danmark lader det til at have været det vigtigste, at man fik sit Flertal gjort saa lille som muligt, straks da Regeringen traadte til, og det har været Regeringen meget om at gøre ikke straks at melde sig med sit eget Partis gamle Programsager, men derimod at tage de andre Partiers, specielt Højres, gamle Programsager og føre dem igennem. Jeg synes, det er en noget nymodens Parlamentarisme. Maaske er det Parlamentarisme, men det hører ikke til den gammeldags Parlamentarisme, som man før har sagt skulde være den eneste rigtige og saliggørende i et Land som vort, hvor vi ønske Flertalsstyre og Selvstyre gennemført. Man skulde mene, at det vilde være parlamentarisk forsvarligt, at en Regering, der kalder sig Venste, tog Venstes Sager op og førte dem igennem. Derimod kan jeg ikke indse det parlamentarisk forsvarlige i, at en Regering, der kalder sig Venstre, tager Højres Sager op og sætter alt ind paa at føre dem igennem.

Der er blevet talt adskillige Ord om, at det afgaaede Ministerium, Ministeriet Deuntzer, ogsaa kunde have ønsket, at et Lovforslag som det her foreliggende blev gennemført. Jeg skal ikke kunne sige noget derom — der er jo blevet sagt mange mere eller mindre løse Ord under den Argumentation, som har fundet Sted til Forsvar for Regeringsforslaget —, men jeg skal kun sige, at det er dog en Kendsgerning, at det afgaaede Ministerium *ikke* fremsatte noget Forslag herom. Og jeg vil have Lov til udtrykkelig at sige, at jeg har nogen Grund til at mene, at naar den afgaaede Regering ikke gjorde det, laa det i, at Ledelsen af den hellere vilde holde Partiet sammen om Ministeriet end forsøge paa at trumfe sin Villie igennem med et Forslag som det foreliggende og derved

spørge sit Parti. Saadan ligger Landet med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorfor det afgaaede Ministerium ikke tog denne Sag op. Men det er jo ogsaa noget af den nymodens Parlamentarisme, som er bleven indført ved „det første fuldt ud parlamentariske Ministerium“ her i Danmark, at for dette Ministerium og specielt for dets Chef kommer det først og fremmest an paa at trumfe sin egen Villie igennem snarere end paa at holde sit Parti sammen.

Lad mig endvidere sige, at det Forslag, som har ligget til Behandling i Folketinget i disse Dage, har jo spillet en Rolle, før det kom til at foreligge til offentlig Behandling her, en Rolle, som var det tildelt af Ledelsen af den nuværende Regering og det nuværende Regeringsparti. Dette Forslag havde absolut den Rolle, at det skulde spørge det Parti, som Chefen for det nuværende Ministerium ikke ønskede at se samlet længere. Hermed hænger jo nøje sammen Spørgsmaalet om, hvorvidt de Herrer i Reformpartiet ere bundne til at stemme for det foreliggende Forslag. Den højtærede Minister vilde i Gaar forsøge paa at hævde, at Reformpartiet kun var bundet til at stemme for dette Forslag, for saa vidt dette stemmede med deres Overbevisning om, hvad der var rigtigt eller ikke rigtigt. Det traf sig saa uheldigt, at den højtærede Ministers Ordfører ganske kort efter stod op og paa-stod det modsatte. [Afbrydelse af Ordføreren (Anders Nielsen)]. Jo, det er rigtigt, men det kan være, den ærede Ordfører ikke har vidst, hvad han sagde — det er jo noget ganske andet. Den ærede Ordfører hævdede udtrykkeligt, at de Medlemmer, som den 12. Januar i Fjor stemte ja, have bundet sig til disse Forslag. Jeg ved ikke, hvilke Rettelser der muligvis kunne være foretagne i Fortrykket, men ere de ikke alt for store, staar der det samme i Fortrykket, som jeg her har læst op. Naar det er Forholdet, staar der alt-saa to Meninger stik imod hinanden, den højtærede Ministers og den højtærede Ministers Ordførers. Jeg ved ikke, hvilken af dem man skal tage for gyldig, men dersom man skal tage det efter Reformpartiets Medlemmers Udtalelser — der foreligge kun ganske enkelte —, maa man absolut holde med den ærede Ordfører. Det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) har jo gentagne Gange i disse Dage bestemt erklæret, at han følte sig bunden til at stemme for disse Forslag. Han har ikke sagt, at han vilde